

פרשות ראה

62

איך צועדים בחיים?

מה בין אמונה לאמונה פשוטה? • והאם נדרש להתמקד בתוצאה או שמא בסיבה? • זהו הסוד דרכו הצליח ר' אשר לחדור לתוך נפשם של אחרים • שיעורי תפיסה

"אתה חייב לשמוע מה ששמעתי עכשיו. המהלך הזה - בלי ספק - עומד לשנות לך את תפיסת החיים! בדוק ומנוסה, אין סיכוי שתעמוד מול זה. אוי, איך שהמהלך הזה בוער לי בעצמות!"

לאחר כרבע שעה בה עמדתי בקרן רחוב, כולי להוט ודיבורי שופע התלהבות ומשולהב, סוף-סוף התפנית לבחון את מבטו של חברי.

חייתי כבר לשמוע את זעקת ה"וואו" שלבטח תבוא מייד.

אבל, לא. היא לא הגיעה. להפך, הוא נראה ממש יבשושי ופסיבי.

לא נראה שהצלחתי להזיז מיתר בנפשו.

"נו, איך זה, אה?!"

והוא, מנופף בכף ידו, טרח לשבח ואף להגדיר את המהלך כ"משובח ומחזק", אבל עדיין ראיתי שהוא לא נתפס, החשמל כאילו ופסח עליו.

א • כְּשֶׁאֲשׁ יוֹצֵאת מֵהַפֶּה

השבוע, יצאתי מהשיעור - כפי שמעולם לא הרגשתי כך.

המחשבות שחצו את מוחי נתפסו סביב המהלך, בניתי אותו על בוריו, הכנסתי אותו לתוך החיים היומיומיים שלי.

הראש שלי היה אחוז במהלך, בדיבורים.

שיעור שכזה עוד לא שמעתי!

הדיבורים כאילו כונו אליי, ממש נכנסו היישר לתוך נימי הנפש שלי.

לא יכולתי לכלוא את הבעירה הפנימית הזו. היא בערה באש גדולה, דרשה להתפרץ החוצה.

ופתאום, אני קולט את חברי מגיע ממולי, נראה שיש לו דקה ושתיים.

"תקשיב", העיניים שלי זעקו חיבור לבורא, קשר איתו.

עזבתי אותו לנפשו, אבל אני – הייתי מלא חבטות:

מה, איך אתה מסביר את זה שלא הצלחת 'להדליק' אותו? הרי כשישבת שם, בשיעור, המהלך היה כה שופע, קולח ומחיה.

הייתי בטוח במאה ואחד אחוזים שהמהלך הזה עומד לכבוש את כל מי שרק ישמע אותו. אבל לא.

למה באמת?!

□ ■ □

ב • בין אמונה לאמונה

כשר' אשר שמע את השאלה הזו מאחד החברים שהתנסה בה, הוא השיב לו בצורה כזו:

"אתה, אמנם דיברת יפה ויכול להיות שאף בצורה מקצועית ובעברית רהוטה, ועוד יותר: יכול להיות שממש דיברת מתוך תוכך, מהכאבים שנוגסים בך בכל יום, מההתמודדויות שחווית בחיים, אבל בכל זאת – דיברת מהבנה, ממושג.

"לפני שניגשת לחבר ההוא, לבטח כבר עמד על לשונך המהלך מסודר ומדוקדק כדי שתוכל לחזק את האחרים ולומר דברי מוסר.

"לקחת את המהלך להבנה, הגדלת והעצמת את מאגר הידע שלך.

"אבל אני", הסביר ר' אשר, "אני מדבר מאמונה. אני לא מדבר מאותו המקום ממנו אתה מדבר. הבנת? – –

תשובה זו חותכת והולמת כפטיש בראש וכסכין מושחזת במוח:

נראה שלא מספיק לשמוע את המהלך, לדבר בשיחות מרעים שנמשכות על פני שעות ארוכות, לכתוב עלונים ולגמוע את הדברים בצמא. ממש לא.

נראה כי נדרשת מאתנו עבודה אחת נוספת, מאומצת יותר מכל אלו.

"אפשר לדבר מהבורא", היטיב ר' אשר להגדיר, **"ואפשר להיות עם הבורא!"**

זה הסוד: השאלה אם אני חיים עם הבורא, או שאנחנו מחפשים לדבר ממנו.

ישנם כאלו שהם רק "געפלאפּעט" – מדברים מהבורא. הם יספרו לנו מעשיות למופת, גם ידברו על האמונה והבטחון בבורא, אבל הם לא יספקו את הנפש שלנו.

אנחנו צריכים לעבור לשלב הבא. שהוא: **לחיות עם הבורא בחיים עצמם.** לראות אותו מול כל פרשת דרכים בחיים ולפגוש אותו מול כל אדם שהוא.

רק דבר אחד עוד לא ברור:

איך עושים את זה?...

איך באמת ניתן לבצע את המעבר הזה בחיים? האם זה דורש שינויים דרסטיים שיגבילו אותנו? האם אנו עומדים לפני סוויץ' שיהפוך לנו את החיים?

□ ■ □

ג • לא לעמד דם. להמשיך!

ר' אשר, כשהסביר לחבר ההוא מדוע לא התקבלו דבריו על אף שדיבר מתוך הנפש שלו – לא התכוון לומר שהוא – ר' אשר – לא חי את הכאבים.

בטח שר' אשר חי את הכאבים. הוא חי איתם יומם ולילה. הוא לא הסתיר אותם בשום צורה שהיא.

אבל, השאלה היא האם אנחנו נשארים שם, תקועים בכאבים, או שנמנף את הכאב.

הרי בסוף-בסוף, אי אפשר לעבוד על העולם: זה שמדבר מכאבים – הוא כאוב, הוא נמצא עמוק בתוך הייאוש;

זה שמדבר מהמעלות שלו – שקוע עמוק בתוך בועת האגו האישית שלו, טופח לעצמו על השכם.

תשאלו כל מנטור מתחיל, מהכללים הראשוניים הוא: **הדיבור והשיח סביב העניין.**

זו מציאות שלא ניתן להתעלם ממנה: אם נדבר על משהו או על יעד מסוים, גם אם הוא ממש רחוק מאתנו – בסוף נגיע.

השיח משתרש היטב בתוך הנפש וכך מתקבעת לנו ההתנהגות באינסטינקט שמתפרץ כל פעם שאנו מול אותו חפץ / מקום / אדם מסוים.

אז כן, אם נדבר ונשוחח רק על הכאבים בחיים – נישאר

שם, מיאשים וממורמרים.

אם נדבר מהמעלות וההצלחות שלנו - הראש רק יסתחרר מגודלן;

והאמת, ששתייהם - גם המעלות וגם החסרונות - כולם באים מאגו, מגאווה.

אנשים מטפחים את המסכנות, נהנים מצקצוק הלשון ומכך שינידו להם ראש.

כשאותו חבר שטח את המהלך בפני חברו, הוא אולי דיבר מתוך ההתמודדויות האישיות שלו, אבל הוא פספס משהו אחד קטן.

ואילו ר' אשר לא דיבר מאותו מקום. הוא דיבר ממקום שונה לגמרי.

ורגע לפני שניגע במקום ההוא, נראה כיצד הוא הצליח להגיע אליו.

■ ■ ■

ט • איך מתחילים?

"את הסיבה לא רואים; את התוצאה, אוה...", אמרו האומרים.

המשפט הזה קצר וקולע, אך בעיקר: מנפץ וחודר היישר לתוך חגווי הנפש.

כיום, העולם כולו עסוק בלהשיג את המטרה.

אנשים מציבים לעצמם יעד - ואותו ורק אותו הם יראו לנגד עיניהם.

איי, הדרך לשם? הסיבות שיוליכו אותם עד ליעד?

קא, זה כבר לא באמת משנה. העיקר היעד...

בדרך הם ירמסו אחרים, בטעות לא ישימו לב על התנהגותם הפזיזה והבלתי-נורמטיבית אבל הם יהיו הכי מאושרים. הם השיגו את היעד!

אבל מה שווה היעד הזה, כשהוא בא בדרך כה מלוכלכת, אגרסיבית וחסרת טעם טוב?

לכן, העבודה היא - להפך את המגמה:

עלינו לקבוע יעד ברור בחיים, והוא: **חיבור לבורא.**

זוהי המטרה כאן בעולם.

ובכן, הדרך לשם?

לא חייבת להיות דווקא בדרכים קשות ומתפלפלות.

כעת מתחילים לצעוד לפי ה'סיבות'.

הסיבות הן אלו שיכוונו אותנו אל היעד בחיים.

לפיהן נצעד, ואם נראה שאנו סוטים מהן - עלינו לדעת שסטינו מהמטרה שלנו בעולם.

למשל: הכאבים בחיים.

הם, אמר ר' אשר, לא יותר מסיבה שנוכל להתחבר לבורא.

הרי הם לא סתם באו. לא לחינם צצות להן התמודדויות לא פשוטות בחיים. הם פה בשביל מטרה.

הם מציבים מולנו מראָה, ולפתע אנחנו מגלים את עצמנו כה ערומים, חסרי-אוניס, אבודים.

פתאום, כשהכאב שולט על החיים, אנו מקבלים פרספקטיבה שונה על עצמנו.

פתאום אנחנו מגלים שלא, אנו לא כאלו גיבורים / מנצחים / טובים / מוכשרים או חכמים גדולים.

הנה, נראה אותך מתמודד מול זה...

ושם, דווקא בשיא החסר-אוניס הזה - שם אסור לנו להיתקע.

אם ניתקע שם - רק נלך ונשקע בבור הדכדוך והייאוש.

רק להפך: דווקא ממקום כה נמוך ושפל - דווקא משם נתבונן בדברים שאנו כן מסוגלים, כדוגמת קימה בבוקר, הנחת תפילין, ללכת על הרגליים, לדבר, לנשום - כל אלו הם חסדים מהבורא.

ואז, השגנו את היעד בעולם!

כך שהסיבה הזו, שבאה בדמות כאב, התמודדות, מעבר או קושי, בזכותה הצלחנו לממש את היעד.

אז במקום להישאר תקוע שם בכאבים, נוכל למנף את הכאב לקשר עם הבורא.

עוד יותר: לא חייבים בכלל להגיע לכאבים.

הנה, הסיבות מחכות לנו מדי יום, בכל צומת אפשרית.

קמת בבוקר?

הבורא - ממריץ בנו זרם עוצמתי של חיובי, ואילו אנו מתחברים לזרם הזה על ידי השלילי, הכאבים שהיינו מעדיפים להסתיר - וכך נדלקת נורה מאירה בחיים!

□ ■ □

ו • עוד סבה ועוד סבה

אז האם נידרש לבצע סוויץ' בחיים?

ובכן, התוצאה חיובית.

כן, מהיום לא עוד מציאות ולא עוד כאב ולא עוד התמודדות ולא עוד שונא ולא עוד מתחרה ולא עוד קושי ולא עוד דירה ולא עוד 'מודה אני' ולא עוד תפילה -

הכול הם סיבות מאת הבורא - איך נמצא אותו בחיי היומיום!

כשר' אשר דיבר לחברים, הוא לא דיבר מתוך הכאב שלו, או מתוך המעלות שלו. ממש לא.

הוא דיבר מהשפלות שלו - ובד בבד - מהגדלות של הבורא.

הוא הכניס את הבורא לתוך-תוך הכאבים וההתמודדויות.

הוא חי וצעד בכל רגע ובכל שניה לפי מה שהסיבות הכווינו אותו.

"ולכן", אמר לו ר' אשר, "הדיבורים שלך נפלו על אוזניים ערלות. כי כשהבורא לא שם - גם הכאבים לא יועילו..."

במקום לחכות לכאב, תודה כבר עכשיו שאתה מנוהל בידי סיבות:

'מודה אני לפניך, מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמת'.

אני יודע, רבונו של עולם, שאני לא הייתי יכול לקום לבד בבוקר, אז אני מודה לך שאתה החזרת לי את נשמת'.

וכבר השגנו את היעד.

□ ■ □

ה • מחיובי לשלילי

במקום שנתעסק בתוצאה, מה ייצא לנו מכך ואיך נשיג אותה - נשנה את התפיסה:

אף אחד לא ביקש מאתנו להתמקד כעת בתוצאה.

כרגע - נתחיל לצעוד. איך? לאן?

לפי הסיבות. אם כעת הסיבה מושכת אותי לימין - אפנה לימין. אם כעת הסיבה דורשת ממני לוותר - אוותר.

כן, מסיבה לסיבה, ממעבר למעבר, אנו מגלים יותר ויותר את נוכחות הבורא בחיים.

כל מעבר רק מחבר אותנו יותר אל הבורא.

ולא, בכאב לא נשקע במסכנות. חלילה!

בכאב נתחבר היישר אל הבורא!

זוהי 'אמונה פשוטה'. פשוטה - לא לדבר רק על המעלות, ולא לשוחח רק על הכאבים - אלא בכל מצב לחבר את השלילי לחיובי.

יוצא לאור ע"י

• אֶלְמֶת אֹר | גַּעְדָּאןק מִתְּחַךְ הַשִּׁיעוֹר •

כשנחיה ונצמד לפי הסיבות, נרוויח מכך שלא נצטרך יותר להבריא או לסלק את החושך והרוע מהחיים.

כי ברגע שהכנסנו את הבורא לתוך החושך - החושך מסתלק במהירות. בדיוק כמו שנכניס פנס עם אור עוצמתי לתוך חדר חשוך. בתוך שניה - החושך נעלם כלא היה...

להצטרפות לרשימת התפוצה: sh035702728@gmail.com